

LỜI PHẢN HỒI QUA “MỘT BẢN ĐÀN”

*/ Thư TT (Sài Gòn).

May 25/2020

Cảm ơn BG đã cho thấy lại Nguyễn của TRẦN SA, nhưng là một Nguyễn rất khác.

Rồi Nguyễn cũng đã chân trời biển biệt, chỉ còn lại TTBG, tiếc thương dĩ vãng.

Cầu mong bạn mình vui hơn.

TT

[]

*/ Thư BG (San Jose, California).

May 25/2020

TT ơi,

Không phải “tiếc thương” mà là “nhìn lại”, rồi dùng làm câu chuyện cho TT và độc giả đọc (để thấy rằng mình “may” hơn TTBG trên “một cái nhìn bình thường” về Cuộc Đời!).

Ai cũng có những “gia tài trân quý” về một thời tuổi trẻ, nhưng muốn “giữ lại hay không” là tùy vào cá chất hay số kiếp mỗi người.

Y hệt bản năng “tự sinh tồn”, khuynh hướng đi tìm sự giải thoát nội tâm nơi mỗi cá nhân đều thuộc bản tính riêng, miễn là điều “đi tìm” không “làm phiền lòng” kẻ khác.

Là nhà văn, cái “gia tài trân quý” ấy là nguồn cảm hứng lai láng cho chữ nghĩa BG sau khi BG đã mất Tất Cả ở cuộc đời này.

Chuyện “vui hơn” (như TT cầu mong) hay “tìm một ngày đẹp mới” (như một nam độc giả cầu chúc) không phải là vấn đề, (trừ phi BG quay lưng hẳn với cây viết. Mà “quay lưng” cũng mang cùng ý nghĩa “*nằm xuống*”!

Trong cái Mất **CÓ** cái Được Trong cái Vui chưa hẳn **không có** cái Buồn. Trong cái Đẹp chắc chắn **phải đánh đổi** lấy những điều Xấu. Dĩ-vãng “*dù-thế-nào-cũng-đã-trở-thành-đương-nhiên*” đối nghịch với “*thực-tại-ê-chê-chưa-có-hồi-kết*” **vẫn là** nơi trú ẩn kỳ diệu nhất cho một nhà văn!

BG “*đang-nhìn-lại-các-màu-sắc-đã-chấm-phá*” chứ không là “*đang-vẽ-một-bức-tranh!*”

Thập niên 1940, Đỗ Tôn đã viết trong tác phẩm Hoa Vông Vang:

“Không! Đừng bắt ta quên! Ai quên được những ngày đẹp đẽ trong đời?”

BG cũng thế!

BG.

[]

Trần Thị Bông Giấy
(Mùa dịch Vũ Hán, May 25/2020)

[]